

Ariadna și Adrian

Nemulțumit de ceea ce vede la teatru, sau poate încântat de propriile spectacole virtuale, simpaticul nostru coleg, cronicarul dramatic și profesorul de la Universitatea Politehnică Adrian Mihalache, cochetează mai de mult cu dramaturgia, iar Muzeul Literaturii Române, împreună cu Teatrul Valah din Giurgiu, i-au dat posibilitatea unei semi-confruntări cu publicul. Nici spectacolul nu e spectacol - pentru că doar se citește textul -, nici publicul nu e public - pentru că numai prietenii răspund de obicei prezent la chemarea organizatorilor.

Ambianța sentimentală pare a fi cea a saloanelor din secolul XVIII, cea concretă ține de capriciile unei tranziții, încă neînregistrată în vreo istorie literară sau a moravurilor. Pe acest teren accidentat își situează dialogurile și Adrian Mihalache, propunând experiența unei mutații: contactul cu sacralitatea spațiului scenic modifică destinul unui personaj și preferințele erotice ale altora. Autorul formulează inexplicabilul, fără să reușească să recreeze misterul; cuvintele își rostogolesc corectitudinea gramaticală, dar din alternața și ciocnirea lor nu se naște tensiune dramatică.

Prestația regizorală a lui Ion Mircioagă, a actorilor (Silvia Codreanu, Florin Dumitru, Marian Simion, Marius Nănau, colegul-dramaturg Horia Gârbea citind didascalii), "participarea extraordinară a maestrului Radu Beligan" dovedesc că, oriunde se ivește o propunere de dramaturgie originală, oamenii scenei sunt prezenți. Muzeul Literaturii Române face, de asemenea, mult pentru verificarea în trei dimensiuni a viselor și ambițiilor de dramaturg. **Ariadna** lui Adrian Mihalache ne-a părăsit în labirint, fără ca altcineva să o poată înlocui.

Magdalena Boiangiu

Jubileu

„Dansul e ca înotul: nu se uită niciodată.“

Judith Jamison

Statistica

Ce se știe. În 50 de ani de existență, Liceul de Coregrafie din București, actualmente "Floria Capsali", a "scos pe piață" aproximativ 1 000 de absolvenți. Într-o jumătate de secol, s-au perindat prin școală cam 100 de profesori de specialitate (ca să-i amintim doar pe cei angajați) și cam tot atâția de cultură generală. Absolvenții au devenit în marea lor majoritate dansatori, dar și pedagogi, asistenți sau coregrafi. Unii au băgat diploma în sertar și s-au apucat de altceva. Înaintea înființării secției de coregrafie din cadrul U.A.T.C. "I. L. Caragiale", studiile superioare urmate se împărțeau între Filologie, Istoria artelor sau Conservator, dar și Actorie sau Regie. În rândul elevilor, proporția de fete a fost întotdeauna net superioară. Dansatorii au împrospătat colectivele teatrelor din București, mai apoi din Constanța, Timișoara sau Brașov. **Ce nu se știe.** Câți dintre ei mai sunt activi, întrucât dansatorii au avut, chiar și în vremurile "foste", o vârstă scăzută de

pensionare sau au renunțat la carieră din motive familiale (fetele).

Câți dintre ei mai sunt în țară, Liceul de Coregrafie având una dintre cele mai înalte rate de contribuție la export. Unele promoții au fost de-a dreptul decimate de exod, întâlnirile peste ani devenind practic imposibile.

De ce nu se știe. Despre prea puțini dintre cei din străinătate mai ajung vești până acasă. În ultimii zece ani doar câțiva au fost invitați să revină să danseze în țară, să predea sau să-și prezinte coregrafiile. Liceul nu are arhivă video proprie de la înființare, iar televiziunea deține imagini puține și disparate.

Sărbătorirea

Dintr-un noian de proiecte, s-a concretizat o Gală de balet pe scena Operei Naționale, care a coincis în mod fericit cu încheierea vizitei Papei. S-a încercat o combinație de tinere speranțe cu stele actuale și foste glorii, lucru greu de realizat într-un mod echilibrat, căci lumea

Anne-Marie Vretos și Gh. Bodnarciuc

